

ODVAHA OPUSTIŤ DAV

Rodinná katechéza 55-2018 (592)

www.inky.sk

týždeň po 23. 9. 2018

... alebo o vnútornej odvahe k postoju a rozhodnutiu, bez ktorého ani nezačneme.

BOŽIE SLOVO:

(Mk 4,33-34 SSV)

Čítanie zo sv. Evanjelia podľa Marka: *V mnohých takýchto podobenstvách... [Ježiš] hlásal slovo [zástupom] podľa toho, ako boli schopní počúvať.* ³⁴ *Bez podobenstva im ani nehovoril. Ale svojim učeníkom v súkromí všetko vysvetlil. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 590, 532, ale aj 379, 382, 383)

V krátkom úryvku Evanjelia vidíme dve oblasti. Tú prvú oblasť, vo svete, si nazvime „vonkajšou“, „verejnou“ a tú druhú, v Bohu, „vnútornou“, „súkromnou“. V čase Krista viedla deliaca čiara týchto dvoch oblastí medzi *zástupmi* a *učeníkmi*. *Zástupy* – to boli ľudia, ktorí sledovali svoje svetské a pozemské ciele. Spása, Nebo,... ich veľmi nezaujímali. Ježiš bol pre nich možnosťou, ako dosiahnuť svoje ciele, často len jednou z iných, občas tou poslednou, najzúfalejšou. Keď títo ľudia dosiahli, čo chceli, zvyčajne sa už k Ježišovi nevrátili, aspoň nie v tej chvíli. *Učeníci*, naproti tomu, spoznali v Kristovi Mesiáša, Božieho Syna – a preto sa rozhodli vydeliť sa z davu *zástupov*, nasledovať Krista. Po Turiciach viedla táto deliaca čiara medzi *synagógou*, čiže spoločenstvom Židov ako „vonkajšou verejnou“ oblasťou – a rodiacou sa *Cirkvou* ako „vnútornou a súkromnou“ oblasťou Božej Rodiny, o ktorej čítame, že „*vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách.*“ (Sk 2,42) Dnes táto deliaca čiara vedie medzi *kostolom a malými spoločenstvami*. Kostoly a sv. omše patria svojou povahou do oblasti „vonkajšej a verejnej“, s voľným prístupom pre kohokoľvek a kedykoľvek. Neprekvapuje teda, že v nich vo väčšine, podľa niektorých prieskumov zhruba na 90-95%, nachádzame práve „zástupy“, čiže ľudí, ktorí sa k Ježišovi modlia, fandia Mu, sympatizujú s Ním, ale ešte Mu neuverili, neobrátili sa a nerozhodli sa nasledovať Ho ako svojho Pána a Učiteľa. Učeníkov potom nachádzame v *malých bazových spoločenstvách*, ako ich nazval blahej pamäti sv. Ján Pavol II. V nich sa zhromažďujú tí, ktorým nestačí len si vyprosiť „zdravie a Božiu pomoc do života“, a „mať na poriadku“ všetky predpísané úkony a rituály, ale túžia počúvať Krista, učiť sa od Neho, nasledovať Ho a hľadať najprv a celým srdcom Božie Kráľovstvo, stávajú sa tak, slovami Písma, na zemi už len cudzincami a pútnikmi na ceste do Vlasti.

Rozhodnutie, ku ktorému sa musíme ako prvému odhodlať, je opustiť *zástup* a pridať sa k *učeníkom*. Znamená to zvoliť si *odlišnosť* od zvyšku sveta. Už viac neplávať s prúdom, nebyť „ako všetci ostatní“, nežiť „normálne“, ale vydeliť sa z davu, stať sa nepodobnými, odlišnými, nie-normálnymi.

Vlastne v tom nie je nič podivné. Bežne toto robia aj ľudia sveta. *Keď sa napríklad mladý chlapec rozhodne stať kulturistom a vymakať si veľké svaly, oddelí sa od zvyšku ostatných rovesníkov. Oni sa flákajú po meste, on maká v posilovni. Oni sa kímia hamburgermi, on si nosí v dóze ryžu, neslané kura uvarené vo vode a brokolicu. Oni idú na obed, keď je dvanásť hodín, on zje svoju dávku vtedy, keď je presne vypočítaný čas, aby ju zjedol, hoci aj uprostred hodiny v škole. Možno si z neho niekto utahuje, ale všeobecne svet túto jeho odlišnosť akceptuje – pretože akceptuje jeho ciele. Mať zdravé telo, veľké svaly, tomu svet rozumie, dokonca to obdivuje a uctieva.*

Čo ale, ak si zvolíte podobnú odlišnosť kvôli *Bohu*? Tomuto už svet nerozumie. Nerozumie tomu ani *zástup*, s ktorým sa stretáme v kostole. Ich postoj je do veľkej miery postojom onoho človeka, o ktorom píše kňaz James Mallon: „*Víte, otče, ja nejsem až tak pobožný.*“ *Jako by mi ve skutečnosti chtěl říct: „Copak to nechápete? Chodím do kostela jednou za týden. Svou část dohody plním. Teď udělejte, co se čeká od vás, a nechejte mě na pokoji.“* Skutočné nasledovanie Krista a učeníctvo je pre týchto ľudí, zastávajúcich názor, že „ani s Pánom Bohom sa to nemá preháňať“ – zvyčajne nad úroveň onej omše týždenne – fanatizmom, niečím chorým a nezdravým. Ježiš to predvídal, keď povedal: „*Všetci vás budú nenávidieť pre moje meno.*“ (Lk 21,17) V hebrejčine slovo *nenávisť* obsahuje všetky postoje od „menej milovať“ až po skutočnú smrteľnú nenávisť. Ježiš nám vopred hovorí, že budeme pre svoje rozhodnutie nasledovať Ho zažívať od svojho okolia nesúhlas a odpor všetkého druhu. Musíme s tým rátať. Pápež František v *Gaudete et exsultate* píše: „*Aj keď nás toto Ježišovo poslanstvo priťahuje, v skutočnosti nás svet vedie k inému štýlu života.*“ Rob Dreher k tomu pripája: „*Kresťanstvo nie je len filozofiou, ale spôsobom života, ktorý vyžaduje všetko. Jeho prijatie znamená, že robíme veci, ktoré nás vyčleňujú z davu.*“ Možno prekvapujúce je len to, kde tá *deliaca čiara* medzi „davom“ a „učeníkmi“ vedie. Nie je to len o tom jasne sa svojim životným štýlom vymedziť voči neveriacim a nekresťanom niekde vonku, na pracovisku alebo v škole. Budeme sa musieť vydeliť a vymedziť aj voči väčšine návštevníkov kostola, ktorí stále ostávajú na úrovni *zástupu* a naše rozhodnutie ešte neurobili. Ale pre mnohých to možno bude znamenať objav, že táto deliaca čiara vedie priamo *stredom ich rodiny* – a že musia skutočne a opravdivo voliť medzi Kristom a medzi prispôbením sa a „pokojom v rodine“ – ako upozorňuje Ježiš: „*Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden.*“ (Mt 10,37) Ak chceme nasledovať Krista, musíme tento krok urobiť – či už ako jednotlivec v opozícii voči rodine, alebo rodina, resp. malé spoločenstvo v opozícii voči zástupom, navštevujúcim bohoslužby a zvyšku sveta. Kvôli sebe, ale aj kvôli nim. Práve tým totiž vydávame svedectvo, že pre nás je Kristus dôležitý, Evanjelium je naša priorita – a nie niečo nedôležité, vedľajšie, čomu sa venujeme, len ak nám na to zvýši čas, chuť, alebo len keď to nikomu inému nijako nevaďí...

DOMÁCA ÚLOHA:

1.: UVAŽOVANIE:

Tak, ako si mladý kulturista z nášho príkladu musí vytvoriť životný štýl a režim, ktorý mu umožní venovať sa všetkému, čo potrebuje – tréning, zdravá strava, dostatok odpočinku, fitko, ... – a to ho ako prvý vydeliť od zvyšku sveta, ktoré nič také nerobí a nepotrebuje, aj nás ako prvý vydeliť od zvyšku sveta nový životný štýl učeníkov a režim, poriadok dňa, podobný *kláštornej reguli*, ktorý si musíme vytvoriť tak, aby sa doň zmestili základné tréningové disciplíny kresťanstva:

Vnútnorná modlitba ako tréning vzťahu lásky s Bohom;
Rozjímanie (lectio divina, skriptúra, lektúra) ako tréning Božieho zmýšľania;
Spoločenstvo ako tréning Božieho trojičného života;
Služba ako tréning Božieho konania;
Askéza ako odstraňovanie slabostí;
Budovanie čnosti ako tréning našej novej osobnosti a životného štýlu.
Liturgia a sviatosti ako alfa a omega tohto všetkého

To bol nakoniec dôvod vzniku *kláštorov* – tréningových centier, ktoré mali tento spôsob tréningu kresťanstva čo najviac uľahčiť. My v nich nie sme, ale to nič neznamená. *Ak chce mať náš kulturista veľké svaly, musí zvládnuť svoj tréning – jedno, či v špecializovanom zariadení alebo doma v obývačke. Ak ho nezvládne, svaly nebudú.* Rovnako my musíme zvládnuť svoj tréning Božieho života – čiže učeníctvo – jedno či v kláštore, alebo doma a v malom spoločenstve vo farnosti. Inak výsledky nebudú.

Tak, ako kulturista z nášho príkladu musel pre svoj cieľ obetovať mnohé iné veci vo svojom živote, aj my sa budeme musieť určite vzdať nejakých vecí v našom živote, ktoré sme doteraz žili, robili a mali v oblube – nie preto, že by boli zlé, ale preto, že na ne jednoducho nebudeme mať čas a budú musieť ustúpiť našej priorite, ktorou je učeníctvo a nasledovanie Krista.

2.: KONANIE:

Tento týždeň nerobte nič, len si to dôkladne premyslite. Obzerajte sa okolo seba, ujasnite si kde a s kým zijete – a či máte v sebe odvalu a rozhodlanie začať robiť rúzne kroky smerom k Vášmu cieľu!